

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei
pe șase luni . . . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după învoială.

INTRUNIRILE CONSERVATOARE

Situația delicată a unui membru devotat al partidului conservator și care își iubește și stimează de-o potrivă șefii.

LUAȚI-VĂ CRUCEA...

Evenimentul politic al săptămînei este întrunirea conservatoare ținută acasă la d. C. Olănescu în strada Corabiei.

Aici, a început să plutească pe valurile politice corabia care are cîrmaciū pe d. Carp.

Salutăm de pe țarm pe cei cari s'au imbarcat cu curaj, fără teamă de tempeste și de naufragiū, și le urăm să ajungă sănătoși la portu... ofoliul ministerial.

Temerarii călători vor avea multe de îndurat în drumul pornit: stîncă aspră a opoziției de care se sparg multe energii, apoi glasul ademenitor al sirenelor cari vor încerca să atragă în brațele lor albe ca spuma mării pe cei mai slabi de înger de pe corabia d-lui Carp.

Câți au plecat, câți vor ajunge? Nu putem pătrunde tainele destinului. Ceea-ce știm, e că pe corabie se mai află și un solid bagaj politic, iar calea ei va fi călăuzită de lumina farului ce se numește Ideal...

D. Carp a sfîrșit cuvîntarea d-sale cu cuvintele următoare:

«Acum, luați-vă crucea și veniți după mine!».

Frumoase cuvinte, pe cari le-a spus întai Christos, și după Christos au venit numai doi-spre-zece pescari.

Inmulțitu-s'au oare d'atunci numărul apostolilor? Devenit-au mai numeroși cei cari nu găsesc prea grea povara crucii, adică sacrificiul intereselor particulare în folosul celor obștești?

Marturisim, ne e teamă că în ziua de azi apostolii au devenit o speță de oameni și mai rară ca pe vremurile Nazarineanului.

Ori cum va fi, e de admirat bărbatul politic care îndrăznește să zică partizanilor săi:

— Veniți cu crucea după mine, ca să urcați Calvare și să 'ntîmpinați nevoi; veniți cu crucea după mine, — nu cu traista de vînat!

Un asemenea limbaj e o vitejie în timpurile prin cari trecem.

Noi ceștia de la *Zeflemeaua* ne permitem un mic sfat de care sperăm că d. Carp va ține seamă, în hatîrul zeflemei ce i-a fost în tot-d'una scumpă:

Cerem partidului d-lui Carp o opoziție ceva mai puțin transcendentală, mai dîrză adică.

Bună-i și politica cu cruce, dar vezi că lumea de pe la noi iubește mai mult politica cu «crucea mării».

George Ranetti

CE MAI FATĂ!

A plecat pe deal la mure
Și ntr'un bunget de pădure
I-a ieșit în drum flăcău...
...Ceasu rău!

Badea șueră din frunză,
Leana cearcă să se-ascunză,
El o prinde de mijloc...
...Ce noroc!

Staū sub paltini; — Badea cîntă,
Leana dragostea'i descîntă,
El flăcău, ea fată mare...
...Pun prinsoare:

El s'adune din vilcea
Mure dulci și ea să-i dea
Pentru fie-care mură
Cîte-o gură.

— «Leano, mure nu mai sunt.»

Leana ride, se da'n vînt.

— «Ba, mai sunt bădiță, cată»...
Ce mai fată!

— «Unde's Leano?» — Cată bine»

— «Unde's Leano, vai de mine?»

— «Am eu două dacă vreî...
«Ochii mei!»

Și cum zice, el o prinde
Și mijlocul i'l cuprinde.
Ea se lasă sărutată...
Ce mai fată!

Peneș.

DE CE NU'S SCULPTOR ?

— Hei, și ce are aface dacă nu ești sculptor? Par'că ce, tot românului e dat să fie numai de cit sculptor? Altă meserie nu'î? Și la urma urmei, ce ne pasă nouă, cititori dacă ești sau nu sculptor?

Aveți dreptate onor. cititori. Intru cit poate să vă intereseze pe d-voastră faptul, dacă nu sunt sculptor, popă sau altă drăcie? Absolut, dar absolut pe nimeni nu'l poate preocupa această întrebare. Înțeleg dacă ași fi zis: De ce nu-s deputat? De sigur că un articol cu un așa titlu l'ar fi interesat cel puțin pe d. Kancicoff, care are tot dreptul să se mire cum se face de nu toți cetățenii din țara romînească nu sunt aleși deputați! Dar așa?...

Ce să fac atunci? Să nu mai scriu articolul? Imposibil! Ei la urma urmei, ce'mi pasă dacă nu'mi va citi nimeni articolul? Eū il scriu pentru mine (așa fac și oamenii mari) sau mai bine il scriu pentru *Zeflemeaua*, pentru gustul de a scoate 15 bani din pungă, ca să mă pot fuduli că citesc în litere de tipar, ceea-ce mi-a părut oribil ca manuscris.

Acum să vedem ce mi-s-a întîmplat dacă

n'am ajuns sculptor eū, care am ars de dorința de a învăța acest meșteșug (să nu se supere «artistul») și în care scop m'am și înscris acum patru ani în școala de *bellearte*. Ce am făcut în școala asta de n'am învățat nimic? Stați să ved:

Mi-aduc aminte că 'n ziua intia a intrării mele în școală, am lucrat în argilă modelind o talpă de picior omenesc. Profesorul a rămas încîntat. Apoi mi-a dat să copiez o ureche de ghips pe care o așeză în fața mea pe pedestaltul bustului lui Apolon. După ce a eșit profesorul din clasă, mi-s'a părut, din nenorocire, că modelul n'a fost bine așezat și m'am grăbit să-l așez mai bine. Dar fatalitate! scap din mină nenorocita ureche, care, căzînd, se sfărâmă în mîi de bucăți pe parchetui școalei de sculptură. Toți viitorii artiști din această secție ridicară ochii de pe modelul lor ca să mă privească uimiți. De frică m'am ascuns după statuia lui Apolon. Din odaia alăturată aud sgomot de pași pripiti. Era d. secretar. Zărînd corpul delictului, sau mai bine urechia delictului, strigă cu putere:

— Cine a stricat urechea?

— Eū, am răspuns eū, roșu pînă în vîrfurile urechiei, eșînd din așcunzătoarea mea.

— Ai s'o plătești. După prînz să aduci numai de cît cincî lei.

Credeți poate că mi-am vindut paltonul de gustul urechiei d-lui secretar? De atunci nu mi-a mai vîzut nimeni piciorul în academia de belle arte romînească. Cîrat o belă de artel!

Și așa, din cauza unei urechi, astă-zî nu mai sunt artist!

Am o mîngiere însă. Din această întîmplare trag o concluzie foarte înțeleaptă:

Nu numai cu muzica poți strica urechia altuia dar și cu sculptura.

Cazaban.

DRAGOSTE DE CALIC

Ah, buzele'ti cum ard... Pesemne
Tu știi că 'n trista mea odaie
N'am nici un chilogram de lemne
Și mi dai a buzelor văpaie.

Și ochi'ti au așa lumină,
Și scapără ca o rachetă...
Ah lasă mi raza lor divină,
Că n'am nici muc de spermanțetă!

Pe sinu'ti cald, cuib de dulci taine,
Să mi uit, copilă, ghinionul
Că intru 'n iarnă fără haine;
Pe sinu'ti cald să uit paltonul.

Dar să nu mi ceri să mi fii nevastă
Iar mama ta să mi fie soacră,
Căci mi-amîntești, copilă castă,
Că n'am acas' nici varză acră!

Romeo.

EPIGRAMĂ

Dacă a putut un șearpe
Pe o Evă s'amăgească,
Sigur că a fost și dînsul
Tot de parte femeiască!

S. S. Ruzic

STROFE ȘI APOSTROFE

CĂTRE PRIMARUL CAPITALEI

*In București, la primărie,
Vă trageți reciproc la mir;
Furtună ntr'un pahar — se știe —
Cu apă de la Bragadir.*

*Pe cel mai meșter în sofisme
Eu îl desfid a mi dovedi
Că-i bună cel puțin în cisme
Ori-care apă, — n'ar mai fi!*

*Ah, de-aș fi moștenit pe Zapa
Și-aș fi milionar chiabur,
De mult aș fi suprimat apa,
Lichid infam, lichid impur.*

*Dar ce-ar fi băut Bucureștii?
Cu ce s'ar fi alimentat?
Hei, Drăgășanii, Nicoreștii,
Cotnarul bine-cuvîntat!*

*De ce nu vrei, domnule Gake,
Să fii mată primar levent,
Să-ți ridicăm ca și lui Pake
Pe Bulevard un monument?*

*Avut-am apă subterană,
De gîrlă iarăși am avut,
Dar nimeni măcar o stacană
Să bea cu poftă n'a putut.*

*De ce n'ai încerca azi oare
Să cați și 'n dealuri un isvor,
S'adăpi cu sfînta lui licoare
Al Capitalei brav popor?*

*Să curgă vinul de la vie
Prin țevi, conducte, prin canal,
În loc de apa cea sălcie
Ce te trimete la spital!*

*Să curgă! Lumea fericită,
Bînd sprîturî și mișmașuri reci,
Memoria-ți blagoslovită
Va pomeni în vecl de vecl.*

Cyprano.

O ÎNTREBARE

— Ce asemănare este între un obraznic
și o pereche de pantaloni rupți?
— P'amîndoi trebuie să-i cirpești.

ȚIGAREA LUI RADU ROSETTI

Amicul meu Radu Rosetti a dat
la lumină un nou volum de versuri
cu titlul *Cele din urmă*.

Radu Rosetti e un bun și duios
poet, căci, de-ar fi alt-fel, nici nu l'aș
mai onora cu prietenia mea.

Are însă un cusur enorm: face
pe ticălosul.

Chiar din titlul volumului reese
grava acuzație ce îi aduc.

În adevăr, Radu se laudă cînd
spune că aceste poezii sunt cele din
urmă. Pun rămășag că, chiar în mo-
mentul cînd scriea titlul cu pricina,
el premedita un nou volum. Aluia
cum o să-i mai zică acum? «Cele
din urmă bis» sau «Ultimele cele
din urmă»?

Îmi pare rău că Radu nu a spus
francamente și sinceramente că nu
se va lăsa de poezii nici mort și că
a voit numai să facă fasoane cînd
'și-a botezat recentul volum «Cele
din urmă».

Dar unde poetul face pe ticălosul
și mai teribil e în sonetul de la pa-
gina 25 care începe așa:

Sunt singur, amarăt. Mi-aprind țigarea...

Că Radu o fi fost singur, nu mă
îndoesc, de oare-ce versurile, ca ori-
ce delict, se comit în umbră, fără
martori. Că o fi fost amarăt, iarăși
cred, căci numai la amărăciune te-
apuci să scrii poezii. Dar că 'și a-
prindea țigarea, nu, asta n'o cred.

Radu Rosetti o fi avînd el multe
viții, și mai mari și mai mărunte,
că doar nu-i ușă de biserică. De unul
singur însă l'a ferit pronia cerească:
Radu nu bea tutun.

Atunci de ce umblă cu mofturi?
Ce-ar zice de mine dacă aș scrie
și eu o poezie în care-aș cânta ast-fel:

La masa mea de palisandru,
În singuraticu-mi castel,
Gîndesc la chipul său cel tandru
Mîncînd momițe dulci de miel.

Radu Rosetti ar avea dreptul să
'mi strige:

— Minți mizerabile! Neam de
neamu tău n'a avut mese de pali-
sandru, iar pretinsu-ți castel e un
modest apartament în casele Török
din Piața Teatrului. Cât despre mo-
mițele de miel în luna Octombrie,
te desfid să găsești la măcelar ase-
menea trufandale!...

Și Radu ar avea rezon să mă a-
postrofesze ast-fel; ceea-ce îmi dă
și mie dreptul să-i zic:

— Radule dragă, de ce legi la gard
lumea că ți-ai aprins țigarea, pe cînd
în realitate un fum numai să tragi
și te-ar apuca «mal de mer»?

Am demonstrat deci că Radu a
făptuit numai pentru plăcerea de-a
rîma «țigarea» cu «disperarea», ceea
ce franțuzul numește o «fumiste-
rie».

Nu'l aprob, căci îi era așa de ușor
să 'și aprindă lumînarea care ri-
mează destul de onorabil cu dispe-
rarea.

În sfîrșit, pentru a încheia acest
important studiu critic, relevez ul-
timul terțet din sonetul cu falșa țig-
are în chestiune. Acest terțet e ur-
mătorul:

Cînd ar putea așa ușor să scoată
Învățămîntul crud dintr'o țigare:
Fum sus, scrum jos, e viața noastră toată.

Încă o dovadă că Radu Rosetti,
talentatul meu amic, habar n'are de
meșteșugul fumatului; pentru că
poporul român, în înțelepciunea lui,
zice alt-fel despre o țigare. El zice:

Sus fum,
Jos scuipat,
La mijloc . . . .

Am terminat.

Taraseon.

SIMPATIILE NOASTRE

DOM PALADU

*Te iubesc, o dom Paladu,
Cum iubești mneata tocana,
Tulburelu, Karlisbadu,
Te iubesc mai cald ca blana.*

*Și mi-am zis c'a sunat ora
Să 'ți dau poza la gazetă,
Cu tabla lui Pitagora
Tot-d'auna 'n servietă.*

*Dar de ce 'ți schimbași fasonu?
Seris în ochi 'ți citește chinu.
Oare n'ai plătit cuponu
Și te freacă rău Berlinu?*

*Nu fii trist, scumpe finanțe,
Hai să bem vre-o cincî ocăle,
Țara pune mari speranțe
În armetica mneatale.*

*Hai să bem, iar Pompieru
Să ne cînte una d'alea
Să răsune menesteru.
Și să 'ți potolească jalea.*

*Pe Nesus cum l'ardea haina-i
Ast-fel te jenează fracu;
Nici habar de lume n'ai,
Pun'te 'n vestă dă'l la dracu!*

*Că te prinde mult mai bine
Și lejer ești ca gazela
Cînd danțezi brîful pe vine,
Bătînd tactul cu umbrela.*

Taraseon.

ODĂ LA CÂMPINA

Tu bogăția țării sub formă de petrol,
Tu care ești menită să joci un mare rol,
Tu căreia îți fac curte nababi-americanii,
Să îți hărăzească zeii noroc întru mulți ani!
Știm că ai terenuri ce dau ca 'n basm avere,
Acum ai și terenuri... abonamentifere.
Un grup de trei persoane gentile și levente
Făcut-au într-o clipă cinci-zeci abonamente,
Făcut-au iar să cerem și iară de remiză,
Și-au dat cu toți obolul sfidând cumplita criză,
Convinsi că-i o plăcere pe când îți bei cafeaua
Să savurezi o glumă ce-i scrisă 'n Zeflemeaua.
Numele lor d'apăruri să fie proslăvite,
Istoria să-i treacă în pagini aurite,
Istoria ce cîntă și azi slava Meceni
Să știe că Mecena sunt astăzi Cimpinenii!
Iar Zeflemeaua 'nscris în cartea ei de aur
Pe cei ce-au înzestrat-o cu un întreg Tezaur:
P. B. Alexandrescu și George Dumitrescu,
Risodorfer inginerul și I. T. Ionescu,
I. Șteflea, Al. Brăescu, Valeriu Jebeleanu,
Nicu Stănescu, Pecici, O. Kessler, Drăghiceanu,
Giublescu, Săvulescu și cei doi frați Kovalski,
O. Heinze, Filipescu, Câmpeanu și Teplansky,
Matincu Ionescu, Papst, doctorul Ruban,
M. Monovici, Triandafil și Gheorghe Sterian,
Giovani Rossi, Koshak și Gogu Ștefănescu,
Tach, Mavrodin, Savopol, Benone Tanăsescu,
Pfohl, Nae Teodorescu, Dușescu avocat,
Chiar clubul de la «Steaua» p'un an s'a abonat,
Iosepovici, Gross, Elbim și doctor Niculescu,
Vrăbiescu, Ionescu și Victor Dumitrescu,
Preotul Provincianu, Georgescu, M. Stănescu,
Și dacă uit pe vr'unul să ierte marea crimă,
Hazardul e de vină și neblănzita rimă.
Pe cei cinci-zeci drept pildă să-i aibă ori ce român
De la Carpați și pîn'la Danubiul bătrân.

Administrația «Zeflemelei»^{*)}

SCRISORÎ ȚĂRĂNEȘTI

Răvaș către Vodă al mic

Logofete Ghiță,

Știi că e o vorbă românească:

Bună ziua 'ți-am dat
Belea 'mi-am căpatat —

asa și dumneata cu mine; nu te-i mai fi putînd odihni de răul meu? O țiu și și eu ca gaia-mațu cu răvașele astea ale mele.

Eh, mare! să am eu condei cîte n'ași sloveni pe hirtie, și cum 'mi-aș mai vîrsa focul de cîte necazuri ni le fac slujitorii cîrmuirii, trimiși — dragă Doamne — să ne'nvețe și pe noi, ne pricepuții, cum se face nodu la ață!

N'a mințit cine-a zis că omu fără buche e orb. Da, vezi mă 'ntorc și zic că și cu cărturarii d'ăștia de se vîntură pe la noi cu 'nvățătura pîn' la pingea cismeii, vine și vorba ceea: «de cit orb și călare, mai bine șchiop și pe jos».

Lume, mare logofete Ghiță, zi-i lume și las'-o s'o descurse al de-a 'ncurcat-o.

Ci-că, — ne spuse primaru — Miercuri ce trecu a împlinit 8 ani nepotu Măriei Sale, lui Vodă, — băiatu feciorului lui frăține-său. Eram la clacă, curățam la porumb; c'a dat D-zeu de s'a făcut mămăligă berechet în vara-asta.

*) Dată fiind importanța evenimentului, administrația ziarului nostru, care de obicei nu scrie de cit jifre prozaice, a căpătat permisiunea de a-și exprima în versuri lirice entuziasmul său. Une fois n'est pas coutume.

Direcția.

S'adunase lume multă — ca la clacă, la primaru. Am stat pînă după miezul nopții, și după ce s'a isprăvit de curățat porumbu s'a incins un briu și-o băutură, de gîndeai că e nuntă, nu altceva!

Eu, dac'am văzut așa, am plecat acasă și-au rămas ai mai tineri la chef — cum se și cade. La d'alde mine, d'acu 'ncolo, cînd ne-au mai rămas pe ghem vreo citeva crîmpeie, și alea înodate ca vai-de-om: — calea bisericii; nu să ne 'ncurcăm în picioarele alor tineri. Eram și noi odinioară, vorba cîntecului:

Cînd eram în vremea mea
Adastam pînă 'nsura
Și 'mi dam drumu la iubit...
La pirleazu desgradit.

Dar acu:

Ochii vîd, inima cere...

și... isprăvește-o d-ta, că 'mi dogore obrazu s'o mai spui.

Și cum mergeam așa pufuind din pustiia de lulea, mă gîndem că, adică, ce-ar fi dacă 'i-aș scri eu un răvașel nepotului ăștia al lui Vodă? Să-i spui eu păsurile noastre, să le afle de p'acu; că dacă 'i-o veni vremea și s'o urcă pe tronul atîtor Voivozi viteji și iubitori de norod, să știe de unde s'apucă plugu de coarne; să nu'l mai ametească de cap sfetnicii domnești, de uneori din dragostea ce-o au pentru opincă, tot luîndu-ne de gît — mai-mai să ne rămie sufletu 'n palmele boerești.

Și-asa mă socotiiu, să mă rog de dumneata, să-i scrii un răvaș ca din partea mea; dar să vie cam așa:

Măria Ta,

De la Dumnezeu sănătate și minte că destul noroc au proști; iar din partea noastră dragoste cit nu ne-o 'ncepe sufletu, și flăcăi și-om da pe seama Măriei Tale: să le stea bine și lor cu Măria Ta în frunte și Măriei Tale cu așa oaste.

Păi, acu că te-ai ridicat băetan măricel, nu mai e mult pînă departe, și ca miine te pomenești că 'ți vine rîndul la Domnie.

Și dacă nu 'ți-o fi cu supărare, pe lingă ce te-o învăța cărturarii tocniți de mai marii Măriei Tale, să 'ți arăt și eu un drum de pe care multă 'nvățatură poate să adune cine vrea și pe cine 'l taie capu.

Cum te-ei vedea colea flăcăiandu cu mustața mijind și săltînd sufletu 'n Măria Ta să frîngi mijloc de fată mare, să 'i ceri lui tătina-tău bani de cheltuială, haine de primineală și un murg pe poțtriva Măriei Tale — pînă 'n trei ani, că altmînteri:

Voinic tîner, cal bătrîn,
Greu se 'ngidue la drum.

Să te-arunci pe spatelul lui și s'o pornești pîn' țară; că doar e a Măriei Tale ci nu a altuia strein. Și multe o să vezi, multe o s'auzi și mai multe o să 'nveți.

Că de-ei conăci la vreun han: o să vezi cum își otrăvesc creștinii sufletu cu rachiuri vopsite în fel de fel de fețe, de par'e ai fi la boiangerie, nu la circiumă; o s'auzi pe unii cîntînd și p'alții oftînd:

Unii cîntînd de iubit,
Alții oftînd de urit;

o să 'nveți că țaranu nu 'i numai cum îl zugrăvesc cărturarii Măriei Tale și ai trimiși de noi în obșteasca Adunare să ne puē bir și pe tuciu de mămăligă.

De-'i conăci la vreun primar: o să vezi cum se 'mparte dreptatea între supușii Măriei Tale:

Mai pe ouē de găină,
Mai pe ce-o fi prin grădină,
Mai pe cite dot, trei lei,
Mai pe-o baniță de mei;

o s'auzi cum se sudue norodu și cum răsună palma cite vreunui isprăvnicel arendășesc pe obrazul ars de soare al coșului girbovit de mijloc, ce nu 'și mai găsește vreme să pologască ce bruma troscot mai răsare pe un petecel de pămînt, mîncat și ala de viitura apelor; o să 'nveți că oștenii de au pus coroană pe fruntea moșului Măriei Tale, cum n'au cîrtit împotriva păgînului, tot așa nu cîrtesc împotriva pravilelor.

Iar de-ei conăci la vreun popă: o să vezi, o să-uzi și o să 'nveți că: «pîn'la D-zeu te omoară sfinții».

Și cite și mai cite nu poate să vază, s'auză și să 'nvețe omul, cui 'i-a dat D-zeu ochi, urechi și minte așezată oblu în scafirlia capului.

— Cam așa, zic eu, logofete Ghiță, că ar fi să potrivești dumneata răvașu către Măria Sa, asta mai micu. Nu e vorbă, slobod ești să'l aduci cum ei crede mai de folos și pentru puil de Domn și ca să nu mă bag și pe mine în gura Măriei Sale, să te pomenești că 'i-oiu sta 'n gît ca osu de pește în ziua de Blagoveștenie.

Îți trimesei pîn' ginere-meu țuca aia de care 'ți spuneam, — o să 'ți placă. Te-ași mai rugă să vezi, nu cumva 'mi-ei găsi vreun mușteriu că am de vînzare vreo 50-60 de vedre — tot din asta. Ași da-o estină și nu 'ți-ar fi nici dumentale osteneala de giaba — te-aș cinsti eu. Că uite, ce e: fata a mai mare a lui ginere-meu s'a logodit și'n iarna-asta ziceam să'i jucăm nuneasca. Așa, mă gîndeam să 'i viu și eu în ajutor lui bietu ginere-meu cu vreo 7-8 poli, — că l'a blagoslovit Dumnezeu cu un cîrd de copii: doisprece, logofete Ghiță, 8 băieți și 4 fete.

Vezi dumneata, pe la noi iarna nu prea au oamenii treabă, și 'n lucru de ședere ce vrei să faci romînu? Așa că de după Sîntămăria-a-mare și pînă pe după Sfinți-Arhangheli, abia prididește bietu popa cu botezul pojidicului trimis de Al-de-sus să fie de huzur în casa creștinilor, necăjiți mai de una, mai de alta și osteniți

Vara de-atita coșit,
Iarna de-atita iubit.

Cu voia dumneavoastră, logofete
Ghiță, și s'auzim de bine
Neașu Pompiernu de la 48
Toplița, Plaiul Buzenului.
pr. conform. T. Dușu.

EPIGRAMĂ

A apărut «Femeia» de Achimescu
Gazetele

Dumnezeu făcu femeia
Și o nimeri cam prost;
Un biet muritor putea-va
Să o facă mai cu rost?

Frustrica

PĂGUBAȘUL DE HOȚ

«Hoțul de păgubaș» a ajuns în limba românească o expresie tot așa de des întrebuințată ca «bună ziua» sau ca «monșer împrumută-mă cu cinci lei pină mine». «Păgubașul de hoț» este însă o expresie nouă, care va fi explicată prin împlinirea adevărată ce voesc să vă povestesc.

Era o noapte mai neagră de cit cămașa unui student sărac.

Mișu Portabacovici străbătea cu pași repezi una din ulițele dosnice care duc în faimosul Dealu Spiri.

Din cînd în cînd, la slăbănoaga lumină a unui felinar, se oprea și cu o vădită satisfacție își examina hainele nou-nouțe, — costum saco bliomaren și pardesiū culoarea brăgei, — pentru cari plătise mai adineaori d-lui Beigălbberg, croitorul, lei noui cinci, acont din prima rată a sumei totale de una-sută-patru-zeci și cinci de lei, achitabilă în rate trimestriale à șapte lei una.

Portabacovici, modest impiegat de clasa doua la ministerul de finanțe, e un băiat foarte elegant. Ii dă și mina de altminteri, de cînd nobila instituție a ratelor s'a introdus în moravurile noastre.

Costumul lui cel nou era în adevăr foarte fercheș și, mergînd cu pași grăbiți, spilecutil Mișu se gindea ce efect teribil o să producă asupra Anetei Năpărstoc, o nouă conchistă a sa, către domiciliul căreia se îndrepta cu inima bătînd mai abitir ca... un don sergent major.

D'odată, însă, un individ îi apărură înaintea care c'o voce răgușită îi strigă :

— Stăi pe loc musiu, că nu scapi trenu dac'oi mai zăbovi nițel cu mine la conversație !...

Toceată în acel moment, luna apărură dintre nori și lumină fața misteriosului personaj.

Mișu Portabacovici deveni portocaliū, căci la drept vorbind figura luminată de lună nu inspira de loc stimă și considerație. Ghicînd că necunoscutul nu 'l oprise în stradă pentru a 'l întreba de sănătate sau a face politică cu

el, bietul Mișu zise cu un glas tremurător ca piftiea :

— Iubite domn, te asigur că n'am asupra'mi de cit un leū și trei-zeci și cinci de banī, sumă pentru care un bărbat politicoș — cum de sigur ești d-ta — nu face moarte de om. Dacă dorești o sumă mai mare, îți voiū da cu plăcere o poliță, dar te previu că iscălitura mea nu are nici o trecere în piață.

— Nu-i nimic, replică individul cu o voce sinistră dar ceremonioasă, mă voiū mulțumi atuncī cu hainele dumitale pentru a căror croială îți fac complimentele mele și cari m'ar aranja de minune.

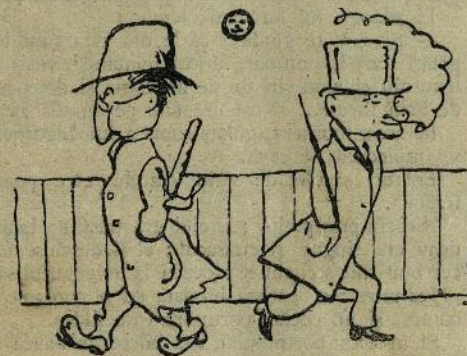
— Dar, pentru Dumnezeu, cum o să mă duc eu acasă desbrăcat, o să mă aresteze gardistu la primul pas !

— Îți ofer hainele mele ; sunt cam rupte și cam vechi, dar o să te prinză bine fiind-că ești băiat frumos...

... Foarte puțin măgulit de complimentul acesta, sārmanul Mișu se desbracă oftînd din adîncul bojocilor și își schimbă una cite una hainele lui noui-nouțe cu sdrențele sclimoase ale borfașului.

Operația accasta terminată, pungașul dispărură furlandisîndu-se în sacoul și pardesiul lui Portabacovici care, plouat, cu ciomagul și boarfele onestului cetățean în loc de bastonașul și hainele lui apelpisite, se întoarse spre casă, ne mai cutezînd să se prezinte în fața iubitei sale Aneta Năpărstoc într'o toaletă așa de compromițătoare.

Pe drum, el cugetă cu profundă melancolie la adresa unui nou croitor, pentru că de d. Beigălbberg nici pomeneală — nu mai putea fi să-î redeschidă robinetul ratelor.

Și Aneta Năpărstoc care 'l aștepta, o dumnezeul meu, ce catastrofă îngrozitoare !

Un gînd însă consolă puțin pe nefericitul Mișu : presa o să-î facă reclamă. «Interview cu d. Portabacovici victima marelui furt din Dealu Spiri... noui amănunte asupra îndrăz-

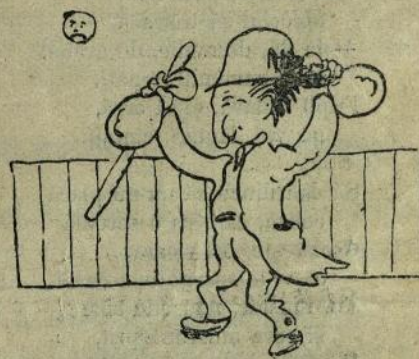
neței hoții. — d. Portabacovici, eroul zilei, a scăpat cu viață... iată portretul tinărului erou care a desfășurat un curaj extraordinar în singeroasa-l luptă cu brigandul...».

Toate astea o să le citească la ediția treia a gazetelor d'a doua zi, o să fie întrebat de prietenī la cafenea să le istorisească întimplarea, o să fie obiectul convorbirilor tuturor, portretul lui va circula din mină 'n mină provocînd admirația cititoarelor, mai ales.

D'odată însă, în mijlocul unor atît de plăcute reflecții, Mișu Portabacovici se opri intrigat.

Simțea o greutate apăsînd buzunarele giórsei de pardesiū cu care se împodobise fără voie. În primul moment de zăpăceală n'o observase.

Sfinte Sisoe ! Ce era ? Doue pungī, doue durduli și sunătoare pungī cu banī, șterpelite cine știe de unde și pe care pungașul în graba d'a se face nevăzut, le uitase în buzunar.

Iată cum a devenit cu păgubașul de hoț și cum e bine cite o dată să te despoaie noaptea pungașul.

Să vă mai spuīu ce chef a tras a doua zi Mișu Portabacovici la grădina Parisiană cu scumpa-ī Aneta Năpărstoc, e de prisos.

D'atuncī, Mișu, de cite ori are haine noui, se plimbă numai prin străzi lăturalnice, fără gardiști și felinare, și se roagă lui Dumnezeu să-ī jefuiască hoții.

Sander & Delaw.

UNDE DAȚI ȘI UNDE CRAPĂ

La cursul de-electricitate
Un elev fu întrebat
Cum se produce curențul.
Iar elevul, încurecat,

Răsucindu'și mustăcioara,
Fără să răsufle zise :
«Dacă lăsăm ușa clasei
Și ferestrele deschise»...

Dragomir

EPIGRAMA

«Artistul Niculescu ar trebui să slăbcască;
e prea gras».
Mircea Fulgur, «Apărarea Națională».

Să-ī vezi slab pe Niculescu,
Fulgure, n'ai să trăești !
Însă 'n schimb ai o putere :
Pe noi poți să ne slăbești.

Gerardo.

LA MUSTĂRIE

Strugurei de Dealul Mare,
mişchet dulce, tămișoasă
Grămădiți în piramide
stați pe-a mustăriei masă.
Stan mustarul, ca un Bacus,
cheamă lumea să bea must,
Și să 'mbuce la pastramă,
ori cîrnați, ori ce-are gust.

Prin pereții subțiri de trestii
zărești cer albastru afară,
Razele fierbinți de soare
ca o plasă te 'nfășoară;
Iar de plouă, vai de tine,
ca un șoarece te 'nmoși,
Pantaloni tîi, săraci,
se prostesc rău de noroi.

Dar la astea cine are
Vreme să se mai gindească?
Ducă-se necazul naibi,
obiiceiul să trăiască.
— Ia dă, domnule, de grabă,
ceva rumeniți cîrnați,
Fripti la tavă, și să arză,
iar voi, lăutari, cîntați.

Să dea dracu să nu-mi placă
cobza, care ca o scroafă
Grohăește, ori vioara,
că vi le sparg după ceafă.
Tu, mustar, mai adu-aice
și ceva must înăsprit,
Un chil, două, zece, știu tu
cum sunt eu la chefulit.

Coconite, vă rog foarte,
mofturile dați la dracu,
Inima de vă mai sburdă
și de vreți să 'mi faceți placu,
la scoteți pălărioara
și, rămase 'n capul gol,
Trageți-mi ochiade calde,
că-s nebun d'amor, pirjol.

D'ați ști voi cum plînge 'n mine
biata-mi inimă rănită,
Vi s'ar stînge veselia
și-ați jeli a mea ursită.
Hai, umpleți mereu paharul,
să petrecem ca nebuni,
Dor uita-voi în beție
pe iubita-mi cu ochi brunii.

Apărați de ochii lumi
să tot hem, uitînd durerea,
Să plătim amor de stradă
scriba 'ntunecînd plăcerea;
Iar cînd, vrînd ca să se culce,
ne 'o 'mbrînci mustaru-afar',
Tot la ochii brunii, știu bine,
gîndul meu pluti-va iar.

UN SFAT

Cînd veți vedea un casier, țivil sau cazon,
cumpărînd «Mersul trenurilor», dați fuga și
înștiințați poliția.

NOUL VOLUM AL LUI CARAGIALE

Caragiale a scos de sub tipar un
nou volum în care a reunit deli-
cioasele-i schițe și nuvele.

Volumul cuprinde trei-sute-cinci-
zeci de pagini, costă numai 3 lei și
e intitulat *Momente*.

Nu *Momente*, Maestre, ci *Monu-
mente* trebuia să botezi admirabilul
volum, căci fie-care din paginile lui
e un monument de spirit de observa-
ție, de spirit sadea, de perfecțiune
artistică.

Dați fuga cititori și cumpărați
momentan *Momentele* lui Caragiale.

BULETIN MEDICAL

Mița și cu Ghiță
Eri s'au cununat:
Mița-i suferindă,
Ghiță e... bărbat.

(Nouă luni în urmă)
Trei feți s'au ivit:
Mița-i sănătoasă
Ghiță prăpădit.

Frustră

LITERATURA VESELĂ STRĂINĂ

Nesocotitul Ligorneau

oarele anemic de Noembrie răsărea
în dosul unei perdele de nouri cenușii.
Un vînt strepezit bătea pe cheiuri.

— Nu prea-i cald! bombănea Li-
gorneau indoindu-și spinarea sub vest-
mîntele-i de pînză. S'apoi 'mi-e foame

al dracului!

De opt zile, Ligorneau dormea pe băncile de
la Champs-Élysées, în împrejurimile Arcului-de-
Triumf, și ultimul său prînz — o supă de cinci
parale la Hală — data din ajun și pînă dimineața.

El adăogă, nu fără amărăciune:

— Și cînd te gîndești că la ora asta sunt bo-
gătași cari își omoară uritul mincînd cîrnați cu
usturoi și bînd vin alb de un franc și două-zeci
de bani litru?... Nu-i dreptate pe lumea asta!

În acest moment, ghiata ruptă a lui Ligorneau
se împiedecă de ceva.

Era un saculeț de satin d'acelea care poartă
femeile.

Nimeni prin prejur; cheiul era pustiu; Ligo-
rneau era singur și cu sacul; el îl deschise fără
cel mai mic scrupul și procedă la inventariul său.

Înăuntru: o batistă brodată cu o coroană de
conesă și un cochec portmoneu de fîdeș.

Și în acest portmoneu, trei bilete de bancă de
cite o mie de franci, îndoite în opt și un oare-
care număr de monede de aur.

Chipul lui Ligorneau, la început înseninat de
acest spectacol, se posomorî de-odată:

— Ce noroc! murmură el. Dacă n'ar fi fost
de cit cinci franci, 'i-aș fi oprit!

Și suspină supărat:

— N'am încotro!.. Trebuie să duc portmoneul
la comisar.

II

Ligorneau intră în biroul secției. La această
ora matinală nu se afla de cit un ipistat care fuma
o țigare așteptînd mușterii.

— Ce vorești?
— Am venit să iaș recompensa, răspuse Li-
gorneau cu candoare.

— Ce recompensă?
Drept ori-ce răspuns, Ligorneau depuse pe
biuroșu saculețul de satin.

Ipistatul luă sacul, numără minuțios suma din
portmoneu, apoi fixă asupra îmbrăcămîntei sdren-
țarosului o privire cu totul lipsită de bună-voință.

— De unde i asta? întrebă el.

— L'am găsit pe chei, spuse Ligorneau.

Ipistatul se trînti pe spătarul fotoliului său și
în ochiul său licări o flacără sardonică.

— Zău? Ai găsit asta pe chei? zise el cu o
sîngeroasă ironie și cum l'ai găsit?

— Am călcat cu piciorul d'asupra, zise simplu-
Ligorneau.

Agentul polițienesc dete din umeri.

— Explicația d-tale nu se ține pe picioare. Ai
face mai bine să mărturisești.

— Ce să mărturisc?

— Ce să mărturisești? că ai furat acest port-
moneu!

Ligorneau sări în sus.

— Dacă l'ai furat, nu l'ai furat, nu se ține pe
picioare. Ai face mai bine să mărturisești.

Și îl împinse păcatele să adăogă dînd din umeri:

— Sa vede că nu 'ți-e bine!

— Cel puțin fii polițicos, ori te umflu! ame-
nintă ipistatul roșu de minie.

Apoi, îmblînzit în fața atitudinii vrednice de
mila a lui Ligorneau, el zise cu un glas mai
puțin aspru:

— Ancheta va stabili adevărul alegațiilor
d-tale. În cazul acesta, dacă pînă peste un an și
o zi obiectul pierdut nu a fost reclamat, 'ți va
aparține. Pînă atunci, îl iaș eu.

— Atunci pot să mă duc? întrebă Ligorneau,
făcînd un pas spre ușă.

— Nu așa de iute! Ești prea grabit să fugi...
Da'mi numele, profesia și adresa d-tale.

— Ligorneau, Jean-Pierre.

— Profesia?

— Meseriaș fără lucru.

— Hm! bombăni ipistatul încruntînd o sprin-
ceană. Domiciliul?

Ligorneau se scărpină după ceafa.

— Ai domiciliu, da sau ba?

— N'am, răspuse hotărît Ligorneau.

Pe buzele ipistatului flutură un zîmbet de triumf.

— Care va să zică ești în stare de vagabon-
daj?... Știeam eu că o să te prind!

III

Ipistatul nu era un om rău în fond, dar își
cunoștea meseria.

Iată pentru ce nesocotitul Ligorneau merse să
reflecteze, pe paiele umede ale arestului, la ne-
ajunsul d'a găsi peste trei mii de franci pe uliță,
fără a fi avut prealabil precauțiunea d'a și alege
un domiciliu.

Ligorneau se închină înaintea legilor țării sale
dar, urcîndu-se în dubă, nu se putu împiedica
să murmure:

— Afurisit portmoneu!... Cel puțin de-ar fi
fost înăuntru doar cinci franci!..

Michel Thivars.

De oare-ce unii cititori ne reclamă că
aș primit numărul trecut al „Zeflemelei”
fără copertă, rugăm să se ceară de la toți
vînzătorii coperta care conține rezultatul
tragerei la sortii, precum și viitoarele mo-
deste cadouri ce oferim cititorilor și abo-
națiilor noștri.

PESIMISM

In negru ved eu toate cele,
Sunt pesimist inverșunat,
Și chiar examenele mele
Cu bile negre 'ntii le-am dat.

Cridim

EPITAF

Unui doctor vestit.

Trecător, aici e-un doctor
Ce-a avut clienți destui,
N'ai decât să vezi în juru'ți
Popularitatea lui.

Marmeyo

DIN VIAȚA ACTORILOR

— Ia spune măi Bolborici, vr'o istorie din viața ta de teatru.

— Știu multe. Pe care?

— Care vrei. Care îți vine 'n minte.

— Să spuii una de la Dacia.

— Spune.

— Era director răposatul Grigore Manolescu, om bun, dar foarte sever cu actorii din trupa lui...

— Dar ce le făcea?

— Nu le făcea mare lucru. Ii dojenea rău pentru greșeli de scenă, pentru chixuri, pentru neștiința rolului.

— Ce spui!

— Da, jocul trebuia să meargă struna. Cea măi mică greșeală a artistului atrăgea...

— Cearta?

— Ba și amenda, ba și dărea afară.

— Ce spui?

— Și actorii aveau o frică nespusă.

— Săracii!

— Adevărat săracii! Unii din ei absolvi-se-ră, de bine de rău. Conservatorul, alții nici nu călcașeră prin el. Oamenii de vocație, talente naturale, mai ales cei comici... Pe Nae Vasilescu îl cunoști?

— Il cunosc.

— Bietu Nae, n'avea talent, dar îl ținea pentru roluri mici, pentru roluri în care n'avea de spus nimic. Il ținea pentru frumusețea staturii sale.

— Adevărat.

— Da, are un corp bine făcut. Dar când începe Nae să vorbească, să dai și să fugi.

— Ei!

— Și s'a pus în repetiție e piesă, o dramă în cinci acte, spectaculoasă lucru mare. Nae Vasilescu avea rolul Dogelui Veneției!

— S'a repetat mult?

— Mult. O lună de zile. Manolescu era artist bun; dar literat nul. Lui nu-i plăceau piesele fine, delicate, zicea că sunt leșinături, l'am auzit de multe ori. Se înnebunea însă după așa zisul «repertoriu Pascaly» cu piese din școala romantică, răsuflăte, dar cu spectacol, cu corăbii sparte, cu puscă, tunuri, cu bătălii, cu răpiri misterioase, cu tirade melodramatice: *Fiul Noptii! Corabia Salamandra! Pirații Jermurilor! Muschetarii! Don Juan de Marana! Doctorul Satan! Luarea Misolonghei!*

— Le am văzut pe toate.

— Jucate de trupa lui Pascaly?

— Da.

— Ei, după astea se prăpădea Manolescu.

— Efectul educației artistice...

— Se vede. Și cum îți spusei, se repeta o piesă firoasă care să facă serie.

Manolescu conta pe vr'o trei-zece de reprezentări. Piața Sf. Anton era în mare emoție. Nae Vasilescu avea pentru rolul Dogelui o frumoasă manta de catifea roșie cu blană albă de ermelină pe la gît și pulpane.

El n'avea nimic de spus, trecea numai prin fundul scenei majestos în mantaua lui dogală. Efectul era mare.

În seara de reprezentație, cînd mai erau două minute pînă să intre în scenă, colegii furară mantaua lui Nae de lingă el. Unde e? Unde e? Nicăeri.

— Ce-a făcut?

— Văzînd el că nu e glumă, a eșit ca fulgerul afară, a intrat în o cameră a otelului, cameră care venea chiar în dosul scenei, a pus mîna pe o plapomă roșie dintr'un pat, a pus-o în spinare prînzînd-o cu două ace și tocmai la timp a apărut pe scenă.

Iluziunea a fost atît de mare, în cît chiar Manolescu n'a băgat de seamă.

Publicul și actorii însă au fost alarmați de un sgomot asurzitor din culcuarele otelului. Venise pasagerul în odaie și n'avea cu ce să se învelescă și chelnerii se acuza unii pe altul de dispariția plapumei...

Să 'l fi văzut pe Manolescu cînd a aflat...

D. Teleor.

Cu începere de Duminecă 14 Octombrie, în fie care zi, între orele 11 dim. și 3 d. a., se va servi la Berăria Cooperativă (Piața Teatrului) și mîncări calde preparate de un maestru bucătar inadins angajat.

Numai cu un leu se poate de-juna excelent.

In această modestă sumă intră și un pahar de neîntrecuta bere Oppler, sau o sticlă de vin Drăgășani, alb sau roșu, după preferința consumatorului.

O MICĂ SPERIETURĂ

Șcena se petrece în tipografia «Speranța».

Un june student în drept intră repede și strînge călduros mîna patronului.

— O, îți mulțumesc, domnule Ionescu, îți mulțumesc. Am susținut teza cu mare succes...

— N'ai pentru ce, eu nu mi-am făcut de cît meseria de tipograf tipărindu-ți teza dumitale.

— A, pardon, din contră, mi-ai tipărit-o cu noroc; și de aceea îți voi rămîne dator...

— Ba te rog să 'mi-o plătești imediat! exclamă energic simpaticul patron.

— Îți voi rămîne, zic, dator, recunoștința eternă...

— A, așa da; mă speriașei.

INFORMAȚII

Procesul dramei din strada Uranus s'a aminat pe Vineri, de oare-ce domnu Popescu, infelicele domnu Popescu, mator sentimental, își uitase acasă sticluta cu faimosul său «odicolol», ce-i e indispensabil pentru cînd va trebui să devie cazul cu emoție în depozitiunea sa.

La Teatrul Național s'a anunțat piesa «Manevrele de Toamnă».

Aflăm că d. Sturdza s'a făcut foc și a dojenit pe d. Sibleanu.

— Cum se poate domnule să nu'mi ceri autorizația, ce, ai uitat că eu sunt ministru de război?

À propos de Teatru...

Văzînd că Teatrul Național a'nceput să reprezinte Dumineca după amiază piese decoltate, șantanul Alcazar s'a hotărît să dea și el matineuri pentru uzul tinerimei studioase.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI”

Don Ramiro. Buzău. — Poezia cu Moise Geograful, în numărul viitor. Vom suprima însă oare-cari versuri.

P. S. Loco. — Nu sunt reușite.

De la Cacaina. Birlad. — Am rezervat-o pentru săptămîna viitoare.

Paul Dall. Loco. — Despre poetul cărui îi dedici epigrama, vezi articolul din numărul de față.

E. Loco. Primirea noastră nu e defavorabilă cu totul. Mai trimete-ți.

Lenobomb. Pitești. — «Zeflemeaua» nu poate publica poezii atît de sentimentale. Trimete-ți altele măi puțin triste.

Costache Modestu. În numărul viitor. «Zeflemeaua» n'are abonați «onorifici»; prețul abonamentului e așa de mic!

Târbacă. Ploesti. — Lucrați'l cu tighel măi subțire.

Staso Kirie. Nu știu dacă studentele cari au fost la Atena s'au purtat ca niște ingeri, ori ca niște vice-versa; ori-cum ar fi, e bine să fim galanți cu sexul frumos și măi ales slab și... să le dăm pace.

Frigator. N'am avut încă timp s-o cercetăm. Nișică răbdare.

Nic. Loco. — N'am înțeles gluma din desenul dv.

Const. N. Zeflemescu. Vezi răspunsul lui «Frigator».

Tiber. Măi încercați; sunt semne bune; serieți însă numai pe o singură pagină.

Calomel. Idem.

„ZEFLEMEAUA” IN PROVINCIE

Giurgiu

Concert. — Succesul concertului de Joia trecută a fost dintre cele mai mari. Încă de pe la orele 8 sala era plină de elita «Societății Giurgiuvene». Coco Dimitrescu, inițiatorul acestui concert, și-a desfășurat toată activitatea, căci ce e drept s'a strîmbat așa de mult pe scenă în cit azi suferă grozav de maxilarele inferioare, dar cel puțin s'a ales cu un palton de la magazinul «La pleoșnița de aur».

Printre asistenții am zărit pe încintătorul juriconsult Iulian, pe curtezanul Grunau, pe amicul Butaș și alții.

Elementul cazon era reprezentat prin camarazii Ivanovici, Bălănescu, Mircescu și alții. La orele 12 totul se sfîrși. Onorabilii amatori de artă(?) își îndreaptă pașii spre casă. Nu toți, căci la berăria Azuga n'a închis încă.

Aici zărești pe ilustrul avocat Pandeluși, uriașul Zadig, Costică-Castron, Tachiță Buga, mustăciosul Periețeanu, Vilcoyici și Costică Săraru. Tocmai la ziua s'a suspendat ședința.

Bal. — Afacerea cu balul dat în folosul elevilor săraci a fost lată de tot. Onorabilul sub a cărui inițiativă s'a dat balul, nefiind din localitate și neputînd intra în grația Giurgiuvenilor, a dat chix.

Antreprenorul sălei văzînd că nu vine nimeni, a protestat că-i se arde gazul de geaba — sala nefiind plătută — și a început să stingă lămpile.

Se zice că inițiatorul balului, necăjit foc de această farsă, a înghițit toate confetile și serpetinele ce le adusesese din București pentru bal, ca la a doua ocaziune să le scoată pe nas.

Mesto.

Ploaia cu pietre din Bacău

Noaptea s'a lăsat pe strade
Și Bacăul doarme 'n tihnă,
Doar amicul meu Nicache...
Este fără de odihnă;
Căci cu pietre fermecate
Asvîrlite din o parte,
Geamurile casei sale,
Pînă 'n ziua toate-s sparte!
Ce să fie? ce să fie?
Cine-așa'i de zurbagiū?
Vre-un amic de-al său politic,
Ori vre-un harhar de geamgiū?
E Birzan?

Pitic pe care
Pronia Dumnezeuască
Pedepsitu-l'a de-acuma
Nici o șchioapă să mai crească,
Și din cauza aceasta
E forțat a-i sta în cale
Un canal a cărui gură
E la gura dumisale?
E Birzan?...

Și lumea zice
E prea poate ca să fie
Căci codița lui Nicache
E mai mort de gelozie,
Și anunță mititelul
Că și casa lui din față

E lovită cu pietroae
Pînă 'n zori de dimineață!
Versiunea asta însă
Nu-i de loc adevărată,
Ci-că casa lui acuma
Chiar de dînsu-i bombardată.
In canal s'ascunde noaptea
Și de-acolo tot aruncă
Pînă 'n ziua când adoarme
Obosit de-atîta muncă!
Iar dovadă despre asta
E-un tablou făcut de dînsul...
(Căci pictează mititelul
De te-apucă zău și plînsul!)
Ce tablou vești zice? Iată:
S'a atins de pînză-odată
Din canal cînd a ieșit
Și atunci 'și-a zugrăvit
Silueta lui splendidă
Conturată pe o pînză
Ce-a fost albă și candidă!
Seamănă perfect de bine,
Iar vopseaua... din canal
A făcut tabloul ăsta
De-un succes fenomenal!
E perfect. E cel mai bine
Din tablouri, este el,
E în carne și în oase
Dirz, prostuț și mititel!

Dacă nu-i Birzan, atuncea
Cine oare tot asvîrle
Că e curtea lui Nicache
Ca și matca unei girle?
E vre-un alt Birzan? E Edi?
Acuzația e'n van
Căci doar Edi, el nu face
De cit ce face Birzan!

Dacă Edi
Vede

Că Bîrzan nu se repede
Șede
Edi!

Nu-i Burzan? Nu-i Edi? Șine-i?
Șine dai cu buluvanii?
Șfunta pi Pitești ori Stoică?
Daū rumuni, daū jidanii?
Șini dă mă rog? Tu n'avuzi?
Șini dă?... Nu că mi-i frichi,
Dar chînd nu știi șine-azvurli
Șine jamirli strichi,
Cînd puliții puzești
Totă nopti și di jabă
Ințilegi c'atunși di sîghir
Să incurcă strașnic treabă!
Că poliția-i *Catafa*
Și că ea îl bombardează,
Nu o crede nici Nicache,
Prea e brează!

Intr'o noapte, disperată
Asvîrli mai mult vādana
Iscălindu-se pe-o piatră:
Ana!

Cine-i Ana?... Ana este..
Ana este... Eū spun dache
Nu se supere că fuse
Fate 'n case la Nicache!

Roșiorii-de-Vede

E Simbătă, ultima zi din săptămîna patimelor Alexiene. Incep cu oamenii d'ăi de judecă pe alții, că le-a venit rîndul să-i judece și pe ei «Zeflemeaua».

Fercheșul Eugenică a sosit din concediū, și a reluat ocupațiunea... Mama focului! Să fi fost neam d'ăi lui moș-teacă și nu i'ar fi semănat mai leit. Nici Inghet din Turnu nu se plînge de toanele lui musu Eugenică. Mē rog; eroul meū e la locu-i și adică: slujba-i slujbă, cu minte este. Un singur cusur are: e prea norocos în conchiste. Este timp îndelungat de cînd musiu Eugenică calcă și bătătorește un troțuar pe care-l știu eū, fără să fie trecul în rolul de prestații. C... C... conu Mialache, se zice, că are să ia măsuri i... i... în consecință, ajutat de prăjină Stancu-chivici și prea cunoscutul Părlan.

Oh! Stancu-chivici, să dispuie de razele «Rönthgen» spre a te uita în pîntecile «Zeflemelei» m'ăi face caldarim din 'aintea circiūmei lui Caifet. Dar conu Mialache! Aulică Doamne! ași pați-o ca plebeul de mai zilele trecute, în primărie, încasînd la ceafă fără să ceară și Părlan ar aștepta să rămîn în urmă cu angaralele parcălabiei. Inșă:

La ziarul «Zeflemea»
Știu că nu dau de belea.

Opara

Cimpulung

EPIGRAMA

I
Consilierului Costică.

Consilier, slujbă frumoasă,
Poate să capeți decorații,
Da-i onorară, și mai bine
Preferi să intri'n delegații.

II

Correspondentului unei gazete.
«D. student X a bătut pentru
reprezentanții presei».

Reprezentat-ai singur presa
Și-ai fost perfect, — c'asa tu poți, —
Căci cum ești conștiincios din fire
Băuși atuncia pentru toți.

III

Lui Mitică

Bacșiș dăduși unui portar
Și mai puțin aspiri ca el,
Căci mai de-unăzi ai cerut
Să te numească portărel.

Domnu conte.